

Kniha Daniel — číslo sto deväťdesiatsedem

Prorocké rozvíjanie: Kristovo druhé zhromaždenie a eschatologická úloha islamu v naratívne Zjavenia

Jeff Pippenger

2024-04-29

Teraz rozpoznávame, že jednou z udalostí znázornených siedmimi hromami je dielo Krista, ktorý po druhý raz zhromažďuje svoj ľud; toto dielo začal konať v júli 2023. Milleritské dejiny ukazujú, že toto dielo sa uskutočňuje na pozadí vojnového pôsobenia islamu ako rámca posolstva.

Posolstvo je Zjavenie Ježiša Krista, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím času milosti, no toto posolstvo je nesené (zasadené do kontextu) posolstvom tretieho beda. Práve v čase, keď Pán v roku 1849 po druhý raz vystiera svoju ruku, sestra Whiteová sa vyjadrovala k otriasaniu rozhnevaných národov, ktoré je symbolom islamu.

„Dňa 16. decembra 1848 mi Pán dal videnie o otrasení mocností nebies. Videla som, že keď Pán pri uvádzaní znamení zaznamenaných u Matúša, Marka a Lukáša povedal ‚nebo‘, myslel nebo, a keď povedal ‚zem‘, myslel zem. Mocnosti nebies sú slnko, mesiac a hviezdy. Vládnu na nebesiach. Mocnosti zeme sú tie, ktoré vládnu na zemi. Mocnosti nebies budú otrasené hlasom Božím. Potom budú slnko, mesiac a hviezdy pohnuté zo svojich miest. Nepominú, ale budú otrasené hlasom Božím.

„Tmavé, ťažké oblaky sa zdvihli a narážali jeden na druhý. Ovzdušie sa rozostúpilo a odvalilo späť; potom sme mohli hľadiť nahor cez otvorený priestor v Orióne, odkiaľ zaznel Boží hlas. Sväté mesto zostúpi cez tento otvorený priestor. Videla som, že mocnosti zeme sú teraz otriasané a že udalosti prichádzajú v určenom poradí. Vojna a chýry o vojne, meč, hlad a mor sú najprv tým, čo otriasa mocnosťami zeme; potom Boží hlas otrasie slnkom, mesiacom a hviezdami, a aj touto zemou. Videla som, že otras mocností v Európe nie je, ako niektorí učia, otrasom nebeských mocností, ale je otrasom rozhnevaných národov.“ Early Writings, 41.

Historici potvrdzujú, že to, čo otriasalo národmi Európy v roku 1848, boli aktivity vojsk islamu, lebo prorocky sú symbolizované ako moc, ktorá hnevá národy. V prvom svedectve o tom, že Pán druhýkrát vystiera svoju ruku, v dejinách rokov 1840 až 1844, prišlo posolstvo Polnočného volania na táborové zhromaždenie v Exeteri. Odtiaľ až do 22. októbra 1844 sa toto posolstvo prehnalo cez východné pobrežie Spojených štátov ako prívalová vlna. Toto hnutie bolo predobrazené Kristovým triumfálnym vstupom do Jeruzalema a bol to osol, ktorý niesol Krista do Jeruzalema.

Posolstvo Polnočného volania predstavuje celé prorocké posolstvo Zjavenia Ježiša Krista, avšak toto Zjavenie je zasadené do kontextu islamu tretieho beda, ktorý rozhneval národy, lebo je to islam, ktorý nesie posolstvo, ktoré je Zjavením Ježiša Krista. Ježiš je Lev z kmeňa Júdovho a je spojený s posolstvom „osla“.

Júda, teba budú chváliť tvoji bratia; tvoja ruka bude na šiji tvojich nepriateľov; synovia tvojho otca sa ti budú klaňať. Júda je levíča: od koristi si vystúpil, môj synu; prikrčil sa, ľahol si ako

lev a ako starý lev; kto ho vzbudí? Žezlo sa nevzdiali od Júdu ani zákonodarca spomedzi jeho nôh, dokiaľ nepríde Šílo; a jemu bude patriť zhromaždenie národov. Pripútava svoje osliatko k viniču a mláďa svojej oslice k ušľachtilej réve; svoje rúcho pral vo víne a svoj odev v krvi hrozna. Jeho oči budú červené od vína a jeho zuby biele od mlieka. Genezis 49:8–12.

Skrze Júdu sa uskutočňuje „zhromaždenie ľudu“. Kristus ako Júda je zároveň aj „Vinič“ a „ušľachtilý vinič“ je priviazaný k „osliemu žriebäťu“. Jeho „rúcha“ sú oprané vo „víne“, ktoré bolo „krvou hrozna“. Kristus začal prelievať svoju krv v Getsemane, keď sa potil krvou, a Getsemane znamená „olivový lis“. Od Getsemane až po kríž preliat svoju drahocennú krv, aby všetkých ľudí pritiahol k sebe.

Teraz je súd nad týmto svetom; teraz bude knieža tohto sveta vyvrhnuté. A ja, keď budem vyzdvihnutý zo zeme, pritiahnem všetkých k sebe. To povedal na znamenie toho, akou smrťou mal umrieť. Ján 12,31–33.

Kristovo dielo priťahovania všetkých ľudí k sebe je dvojstupňový proces, lebo najprv zhromažďuje „vyhnancov Izraela“ a potom ich používa ako zástavu, aby pritiahol svoje iné stádo.

Ja som dobrý pastier a poznám svoje ovce, i mňa poznajú moje. Ako mňa pozná Otec, tak aj ja poznám Otca; a svoj život kladiem za ovce. Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohto ovčince; aj tie musím priviesť, a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier. Ján 10,14–16.

Sto štyridsaťštyri tisíc sú „ovce“, ktoré Ho poznajú. „Iné ovce“ sú Jeho stádo, ktoré vychádza z Babylona, keď uvidia a počujú zástavu. Skôr než pozdvihne svoju zástavu, ktorou sú Jeho ovce, najprv ich zhromažďuje po druhý raz. Táto línia posvätných dejín sa zhoduje s veršami trinásť až pätnásť jedenástej kapitoly Daniela, a preto je v súlade so skrytými dejinami štyridsiateho verša. Predstavuje líniu pravého protestantského rohu, ktorá prebieha v rámci dejín odpadlickeho protestantského rohu, odpadlickeho republikánskeho rohu a príchodu smilnice z Týru, tesne pred nedeľným zákonom štyridsiateho prvého verša. Línia pravého protestantského rohu predstavuje tak dejiny, ako aj posolstvo, v ktorých je sto štyridsaťštyri tisíc zapečatených.

„Vyhnanci Izraela“ predstavujú líniu stojacu v protiklade k „zhromaždeniu posmievačov“, ako ich označuje Jeremiáš, alebo k „synagóge satanovej“, ako ju označuje Ján v druhej a tretej kapitole Zjavenia, kde sú oslovované cirkvi v Smyrne a vo Filadelfii. Filadelfskí predstavujú „sto štyridsaťštyri tisíc“ zo siedmej kapitoly Zjavenia a Smyrna je „veľký zástup“ tej istej kapitoly, ktorý nemožno spočítať. Tieto dve triedy vykúpených v posledných dňoch sú v spore s tými, ktorí klamú a ktorí sú v synagóge satanovej a tvrdia, že sú Božím ľuďom, lebo hovoria, že sú Židia.

Línia pravého protestantského rohu pozostáva zo sporu, ktorý jestvuje medzi nimi a bývalým zmluvným ľuďom, ktorý je v tom čase obchádzaný. V tých istých dejinách sú verní zároveň aj v spore s líniou odpadlickeho protestantizmu a katolicizmu. Tieto tri náboženské subjekty predstavujú draka, šelmu a falošného proroka na mikroúrovni v rámci línie pravého protestantského rohu.

„Videla som, že menovitá cirkev a menovití adventisti nás, podobne ako Judáš, zradia katolíkom, aby získali ich vplyv a postavili sa proti pravde. Svätí budú vtedy nevýznamným

ľudom, katolíkom málo známym; ale cirkvi a menovití adventisti, ktorí poznajú našu vieru a naše zvyklosti (pretože nás nenávideli pre sobotu, lebo ju nemohli vyvrátiť), zradia svätých a udajú ich katolíkom ako tých, ktorí nerešpektujú ustanovenia ľudu; to jest, že zachovávajú sobotu a nedbajú na nedeľu.“ Spalding and Magan, 1, 2.

Týmto úsekom sme sa už zaoberali a pritom sme zistili, že výraz „nominálna cirkev“ a výraz „nominálny adventista“ mali v čase, keď sestra Whiteová písala tieto slová, odlišný význam a použitie. Proroci však hovorili viac pre posledné dni než pre svoju vlastnú dobu, a preto by v tomto úseku nominálna cirkev v posledných dňoch znamenala odpadlícky protestantizmus. Slovo „nominálny“ znamená „iba podľa mena“.

Takzvaná protestantská cirkev prestala protestovať proti Rímu v roku 1844, keď sa vzbúrila proti tomu, aby vierou vstúpila do Najsvätejšieho miesta, kde mohla rozpoznať, že sobota siedmeho dňa je správnym dňom bohoslužby. Namiesto toho si ponechala uctievanie slnka, ktoré je znakom katolicizmu. Je nemožné „protestovať“ proti Rímu, čo je jediná definícia slova „protestant“, ak ste prijali jeho symbol autority, ktorý rímska cirkev opakovane označila za svoju autoritu zmeniť v Biblii deň bohoslužby zo soboty siedmeho dňa na nedeľu.

„Formálni adventisti“ sú tí, ktorí sa hlásia k Cirkvi adventistov siedmeho dňa, no zároveň sú stotožnení s Judášom, ktorý je symbolom učeníka, jenž zradil svoje vyznanie. Formálna cirkev adventistov siedmeho dňa bude nenávidieť „svätých“ a títo svätí potom „budú“ „neznámym ľuďom“. Nenávidia neznámych svätých „pre sobotu“, pre pravdu, ktorú nemôžu „vyvrátiť“. Pravdou o sobote v dejinách sestry Whiteovej bola sobota siedmeho dňa, no tá predobrazuje sobotnú pravdu posledných dní, ktorú nemožno vyvrátiť, a tou je učenie, ktoré laodicejský adventizmus siedmeho dňa najprv zavrhol vo svojej vzbure v roku 1863. Toto učenie bolo prvou základnou pravdou, ktorú objavil William Miller, a predstavuje základné pravdy adventizmu, po ktorých formálni adventisti odmietajú kráčať, ako to predstavujú Jeremiášove staré chodníky. Táto sobotná pravda je „sedem časov“ z tretej Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly.

Líniu pravého protestantizmu, ktorú tvoria Filadelfia a Smyrna, zrádzajú tí, ktorí sú predstavení ako Judáš. Judáš sa zaviazal zradiť Ježiša trikrát, čím označil postupnú zradu, ktorá predchádzala krížu a vyvrcholila na kríži. Šestnásty verš jedenástej kapitoly Daniela predstavuje nedeľný zákon, ktorý bol predobrazený krížom. Preto vo veršoch, ktoré vedú k nedeľnému zákonu v šestnástom verši, ktorý je zároveň nedeľným zákonom v štyridsiatom prvom verši, je na svätých posledných dňoch uvedená trojstupňová zrada. K tejto zrade dochádza počas obdobia, keď Pán druhý raz zhromažďuje svoju zástavu posledných dní.

A v ten deň bude koreň Izaiov stáť ako zástava národom; k nemu sa budú obracať pohania a miesto jeho odpočinku bude slávne. A stane sa v ten deň, že Pán po druhý raz vztiahne svoju ruku, aby získal ostatok svojho ľudu, ktorý zostane, z Asýrie, z Egypta, z Patrosu, z Kúša, z Élamu, zo Sineáru, z Chamátu a z morských ostrovov. A vztýči zástavu národom, zhromaždí vyhnancov Izraela a rozptýlených z Júdu zoberie zo štyroch končín zeme. Aj žiarlivosť Efraima pomíne a protivníci Júdu budú vyhladení; Efraim nebude žiarliť na Júdu a Júda nebude sužovať Efraima. Ale vrhnú sa na plecía Filištíncov na západ, spoločne olúpia tých na východe; položia svoju ruku na Edóma a Moába a synovia Amónovi ich budú poslúchať.

Izaiáš 11:10–14.

Izaiáš určuje historické pozadie tohto úseku v desiatom verši výrazom „v ten deň“. Tento „deň“ je teda určený vo veršoch, ktoré predchádzajú desiatemu veršu. Keď sledujeme toto osobitné prorocké rozprávanie späť k odkazu, ktorý nám umožňuje určiť, kedy je „ten deň“, dostávame sa k prvému veršu desiatej kapitoly.

Beda tým, čo ustanovujú nespravodlivé nariadenia a píšu útlak, ktorý predpísali. Izaiáš 10,1.

Sestra Whiteová stotožňuje „nespravodlivé nariadenie“ tohto verša s čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom:

„Bola vztyčená modla soboty, ako bol vztyčený zlatý obraz na rovine Dúra. A ako Nabuchodonozor, babylonský kráľ, vydal nariadenie, že všetci, ktorí sa nesklonia a nebudú sa klaňať tomuto obrazu, majú byť usmrtení, tak bude vydané vyhlásenie, že všetci, ktorí neprejavia úctu ustanovizni nedele, budú potrestaní väzením a smrťou. Tak je sobota Pánova pošliapovaná nohami. Ale Pán vyhlásil: ‚Beda tým, ktorí vydávajú nespravodlivé nariadenia a zapisujú útlak, ktorý predpísali‘ [Izaiáš 10:1]. [Sofoniáš 1:14–18]“ Manuscript Releases, zväzok 14, 92.

Kontext toho, že Pán po druhý raz zhromažďuje svoj ľud, je zasadený do dejín prichádzajúcej krízy nedeľného zákona, lebo vo verši dvanásť desiatej kapitoly Izaiáš hovorí o tom, že Pán dokončí dielo medzi svojím ľudom skôr, než privedie svoj vykonávací súd pri nespravodlivom nariadení, ktorým je nedeľný zákon.

Preto sa stane, že keď Pán dokoná celé svoje dielo na vrchu Sion a v Jeruzaleme, potresce ovocie pyšného srdca asýrskeho kráľa a slávu jeho povýšených pohľadov. Izaiáš 10:12.

„dielo na Sione a v Jeruzaleme“, ktoré Pán „vykoná“ predtým, než sa pri nedeľnom zákone začne trest nad pápežstvom, je spečatenie sto štyridsaťštyritisíc. V deviatej kapitole Ezechiela muž s písárskym kalamárom prechádza Jeruzalemom a kladie znak na tých, „ktorí vzdychajú a nariekajú nad všetkými ohavnosťami páchanými v krajine“ a v cirkvi. Toto dielo zahŕňa proces, v ktorom Pán po druhý raz zhromažďuje vyhnancov Izraela. Zhromažďuje ich zo štyroch končín zeme a „štyri končiny zeme“ sú znázornené ôsmimi zemepisnými oblasťami. Osem je symbolom procesu skúšky obrazu šelmy, čím sa určuje, že konečné zhromaždenie tých, ktorí mali byť zástavou, sa uskutočňuje počas obdobia, keď sa na zemi vykonáva skúška obrazu šelmy.

Jednota znázornená tým, že „Efraim“ „nezávidí Judovi a Júda“ „netrápi Efraima“, nastáva vtedy, keď sú protivníci Júdu vytatí. Prorocky je niekdajší zmluvný ľud, predstavovaný Judášom, alebo synagógou satanovou, alebo zhromaždením posmievačov, alebo protestantmi milleritskej histórie, alebo Židmi z dejín Krista, „vytatý“ pri prvom sklamaní. Keď Jeremiáš znázorňuje práve túto históriu, bolo mu prikázané, že sa nikdy nemôže vrátiť k zhromaždeniu posmievačov, hoci oni sa mohli vrátiť k nemu, ak by sa rozhodli činiť pokánie.

Od 18. júla 2020 až po nedeľný zákon Pán zhromažďuje svoj ľud posledných dní druhý raz. Zhromažďuje ich z celého sveta počas obdobia, keď dokončuje celé svoje dielo nad Júdom a Jeruzalemom. V tom čase zapečatovania bude Boží ľud posledných dní neznámy, no napriek tomu

bude čeliť trojnásobnému zväzku, ktorý sa stavia proti jeho dielu.

Katolicizmus je šelmou trojnásobného zväzku a jednou z jej dcér je trieda, ktorú sestra Whiteová označuje ako menovitú cirkev. Títo predstavujú falošného proroka. Menovití laodicejskí adventisti, predstavovaní Judášom, sú v tomto znázornení drakom. Vzburu roku 1863 bola predobrazene znázornená vzburou starovekého Izraela pri prvom Kádeši, keď sa rozhodli odmietnuť posolstvo Jozuu a Káleba a vrátiť sa do Egypta. Egypt je symbolom draka.

Synu človeka, obráť svoju tvár proti faraónovi, egyptskému kráľovi, a prorokuj proti nemu i proti celému Egyptu. Hovor a povedz: Takto vraví Pán, Hospodin: Hľa, som proti tebe, faraón, egyptský kráľ, veľký drak, ktorý leží uprostred svojich riek, ktorý povedal: Moja rieka je moja a ja som ju urobil pre seba. Ezechiel 29:2, 3.

Vzburu v Kádeši predstavovala desiatu skúšku v procese skúšania, ktorý privodil zavrhnutie a smrť vyvoleného ľudu, ktorý bol vyvedený z Egypta, a bola predobrazom záverečnej skúšky procesu skúšania, ktorý bol privedený na filadelfský milleritický adventizmus 22. októbra 1844 a zavŕšil sa vzburou roku 1863. Na samom konci dejín starovekého Izraela Židia „volali: ‚Preč s ním, preč s ním, ukrižuj ho.‘ Pilát im povedal: ‚Vášho Kráľa mám ukrižovať?‘ Veľkňazi odpovedali: ‚Nemáme kráľa, iba cisára.‘“ V prvej vzburu i v poslednej vzburu si bývalý zmluvný ľud zvolil za svojho kráľa symbol draka (Egypt a pohanský Rím).

Dňa 18. júla 2020 boli „nepriatelia Júdu“ „odťatí“ a chrám sto štyridsiatich štyroch tisíc bol postavený. Zostávalo už len, aby bol chrám očistený predtým, ako Posol zmluvy náhle príde do svojho chrámu. Chrám milleritských dejín bol budovaný štyridsaťšesť rokov, od roku 1798 až do roku 1844. Pri prvom sklamaní 19. apríla 1844 boli protestanti odťatí a stali sa súčasťou synagógy satana, zhromaždenia posmievačov, dcéry Ríma. Od toho bodu až do 22. októbra 1844 prebiehal proces očisťovania predtým, ako verní nasledovali Krista do Najsvätejšieho miesta, aby mohol vykonať dielo spojenia svojej božskosti s ich ľudskosťou.

Dejiny pravého protestantského rohu, ktorý je zhromažďovaný po druhý raz tesne pred nespravodlivým nariadením, aby bol zástavou, ktorú Boh používa na povolanie svojho druhého stáda z Babylonu, sa odohrávajú v tom istom období, keď sa odpadlícky republikánsky a protestantský roh spájajú, páchajúc duchovné smilstvo, a tak sa stávajú jedným telom alebo jedným chrámom, čo je obraz šelmy. Boží chrám sa súčasne formuje na obraz Krista.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Slovo, ktoré zaznelo Jeremiášovi od Hospodina: Postav sa do brány Hospodinovho domu a ohlasuj tam toto slovo a povedz: Počujte slovo Hospodinovo, všetci z Judska, ktorí vchádzate týmito bránami, aby ste sa klaňali Hospodinovi. Takto hovorí Hospodin zástupov, Boh Izraela: Napravte svoje cesty a svoje skutky a dám vám bývať na tomto mieste. Nespoliehajte sa na lživé slová, keď hovoria: Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov, chrám Hospodinov je toto. Lebo ak naozaj napravíte svoje cesty a svoje skutky; ak naozaj budete vykonávať súd medzi človekom a jeho blížnym; ak nebudete utláčať cudzinca, sirotu a vdovu a nepreležete na tomto mieste nevinnú krv, ani nepôjdete za inými bohmi na svoju vlastnú škodu: vtedy vám dám bývať na tomto mieste, v krajine, ktorú som dal vašim otcom od vekov až naveky. Hľa,

spoliehate sa na lživé slová, ktoré nemôžu prospieť. Budete kradnúť, vraždiť, cudzoložiť, krivo prisahať, páliť kadidlo Bálovi a chodiť za inými bohmi, ktorých nepoznáte, a potom prídete a postavíte sa pred mňa v tomto dome, ktorý sa nazýva mojím menom, a poviete: Sme vyslobodení, aby sme páchali všetky tieto ohavnosti? Či sa tento dom, ktorý sa nazýva mojím menom, stal vo vašich očiach peľachom lotrov? Hľa, aj ja som to videl, hovorí Hospodin.

Ale choďte teraz na moje miesto, ktoré bolo v Šíle, kde som na počiatku ustanovil svoje meno, a pozrite, čo som s ním urobil pre bezbožnosť svojho ľudu Izraela. A teraz, pretože ste páchali všetky tieto skutky, hovorí Hospodin, a ja som vám hovoril včasne a neúnavne, ale nepočuli ste; volal som vás, ale neodpovedali ste; preto urobím s týmto domom, ktorý sa nazýva mojím menom, v ktorý dúfate, i s miestom, ktoré som dal vám a vašim otcom, tak, ako som urobil so Šíлом. A vyvrhnem vás pred svojou tvárou, ako som vyvrhol všetkých vašich bratov, celé potomstvo Efraimovo. Preto sa nemodli za tento ľud, nepozdvihuj za nich krik ani modlitbu a neprihováraj sa mi za nich, lebo ťa nevyslyším. Či nevidíš, čo robia v mestách Judska a na uliciach Jeruzalema? Jeremiáš 7:1–17.